

Beslut 2001/02

Prövningen i ärenden om obehörighet att utöva kyrkans vigningstjänst skall ske i två steg: först prövas om någon av förutsättningarna i 31 kap. 12 § kyrkoordningen är uppfylld, därefter prövas om den sålunda fastställda olämpligheten verkligen skall leda till ett beslut om obehörigförklarande. I prövningens första steg bedöms bl.a. frågan om överträdelsen skulle kunna anses mindre allvarlig. Tidigare beslut, där det fastställts att prästen visat sig uppenbart olämplig för sitt uppdrag, och efterkommande händelser, såsom att prästen tagit konsekvenserna av sitt handlande, samt prästens sociala förhållanden beaktas endast i prövningens andra steg. – En präst som under några minuter kramats och pussats med en 15-årig f.d. konfirmand med vilken han under konfirmationstiden och även därefter haft själavårdssamtal har ansetts gå över gränsen för vad som kan tillåtas i en själavårdsrelation. Genom sitt agerande har prästen brutit mot sina vigningslöften och även i avsevärd mån skadat det anseende en präst bör ha. Prästen har därför bedömts uppenbart olämplig för sitt uppdrag och förklarats obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst.

Meddelat 10/1-2001
31 kap. 12 § kyrkoordningen

Sedan det kommit till domkapitlets kännedom att komministern S natten till den 29 juli 2000 skulle ha gjort vissa närmanden mot en 15-årig f.d. kvinnlig konfirmand, beslutade biskopen W att utredning i saken skulle ske under ledning av domkapitlets domarledamot lagmannen B. Under dennes ledning fördes samtal med de inblandade personerna, från vilka minnesanteckningar upprättades. Utredningen sammanställdes sedan i en promemoria som S gavs tillfälle att yttra sig över.

S ansökte om avsked från sin anställning med utgången av december månad 2000.

Domkapitlet beslutade den 7 september 2000 att enligt 31 kap. 12 § 4 kyrkoordningen förklara S obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst och att beslutet skulle gälla fr.o.m. dagen för beslutet. I beslutet erinrade domkapitlet också om möjligheten att åter förklaras behörig enligt bestämmelserna i 31 kap. 13 § kyrkoordningen. Efter att ha redogjort för kyrkoordningens bestämmelser om när en präst får förklaras obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst anförde domkapitlet som skäl för beslutet följande:

"S har verifierat H:s och M:s uppgifter om vad som hände i lägenheten natten till den 29 juli 2000. Den gjorda utredningen visar bl.a. att S kom på besök i lägenheten, att han ombads avlägsna sig, återkom och kysste och kramade M ett antal gånger samt att de vid tillfället var påklädda och befann sig på en madrass, som låg på golvet. Utredningen ger ej vid handen att något förekommit som föranleder misstanke mot S om brott enligt 6 kap. brottsbalken.

Denne har uppgett att han är klar över att han brustit i omdöme samt att hans handlande varit olämpligt. Han har bekräftat att han under Ms konfirmationstid 1999/2000 samt efter denna tid haft ett flertal djupare samtal med henne, att de dessutom brevväxlat med varandra samt att det varit

fråga om en självvårdssituation. Både M och S har på det bestämdaste framhållit att de ej haft någon sexuell relation med varandra, vilket antytts i massmedia. S har också bestämt förnekat att han varit berusad vid det aktuella tillfället eller uppträtt berusad vid andra tillfällen.

Domkapitlet finner att S uppträdande den aktuella natten är såväl omdömeslöst som klandervärt. Det har rört sig om en f.d. konfirmand med vilken han under konfirmationstiden samt efter denna tid haft självvårdssamtal. Frågan är då om han i avsevärd mån skadat det anseende en präst bör ha. Svenska kyrkan har 1998, på kyrkomötets uppdrag, fastställt riktlinjer för handhavandet av situationer där människor, såväl barn som vuxna, blivit utsatta för sexuella övergrepp. I dessa riktlinjer framhålls att människor kommer varandra mycket nära i en självvårdssituation. Man öppnar sig och sitt inre för en annan person. Ibland kan 'det till och med vara så att den som söker prästen för en självvårdssituation i prästen ser en faders- eller modersgestalt eller en vän med vilken man önskar en nära relation'. Risken finns att detta kan leda till sexuell relation med mycket ojämlika förtecken. Det är 'angeläget att prästen ... vet sitt ansvar som självvårdare och är medveten om de risker som självvårdaren kan utsätta självvårdaren för' (Riktlinjerna sid 20). Den folder som sprids i Svenska kyrkan om riktlinjerna inleds med texten 'Ingen anställd, förtroendevald eller frivillig medarbetare i Svenska kyrkan har rätt att utnyttja andras tillit för att tillfredsställa sina egna känslomässiga behov'.

Domkapitlet finner att S gått över gränsen för en självvårdsrelation och ser det särskilt allvarligt att detta skett med en flicka född 1985, som flera gånger med förtroende uppsökt honom för samtal om livsfrågor och menar att S därvid i avsevärd mån skadat det anseende en präst bör ha. Han skall därför förklaras obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst".

I skälen konstaterade domkapitlet också att det inte var utrett att S brutit sin tystnadsplikt eller uppträtt berusad vid olika tillfällen, vilket hade antytts under utredningen.

Domprosten U och lagmannen B var skiljaktiga och anförde följande.

"I likhet med majoriteten finner vi att S handlande den aktuella natten är såväl omdömeslöst som klandervärt. Det har rört sig om en f.d. konfirmand med vilken han under konfirmationstiden samt efter denna tid haft självvårdssamtal. Vad gäller frågan om han genom sitt beteende i avsevärd mån skadat det anseende en präst bör ha, vill vi anförda följande: Det skall framhållas att S tagit konsekvenserna av sitt handlande genom att själv säga upp sig från sin anställning. Med hänsyn bl.a. härtill samt att händelsen synes vara en engångsföreteelse gör vi den bedömningen att han genom sitt handlande ej i så stor utsträckning skadat det anseende en präst bör ha, att han på grund härav skall förklaras obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst. Vi vill dock understryka det omdömeslösa och klandervärda i S beteende. – I övrigt är vi ense med majoriteten".

S överklagade beslutet och yrkade att Svenska kyrkans överklagandenämnd skulle återge honom rätten att utöva kyrkans vigningstjänst.

I överklagandeskrivelsen verifierade S i huvudsak händelseförloppet i lägenheten natten till den 29 juli 2000. Som skäl till att han och M hamnade på madrassen uppgav S att det inte fanns tillräckligt med sittplatser i lägenheten. Vidare uppgav han att kramandet och pussandet endast pågick högst två minuter. – S anförde att han var klart medveten om att han handlat omdömeslöst och klandervärt, men att straffet inte stod i rimlig proportion till handlingen. Vidare anförde han att beslut i liknande situationer i andra stift visade att det gjorts olika bedömningar av fall där präster haft relationer med kvinnor i beroendeställning. – I fråga om sin egen situation framhöll S att han tagit konsekvenserna av sitt handlande och sagt upp sig från sin komministertjänst och att han dessutom, på domkapitlets inrådan, tagit kontakt med en terapeut.

Domkapitlet yttrade att något nytt i sak inte hade anförts av S och avstyrkte bifall till överklagandet. Domkapitlet var dock inte enigt. De två ledamöter som tidigare var skiljaktiga vidhöll sin uppfattning.

Svenska kyrkans överklagandenämnd (Robert Schött, Anders Björnberg, Tor Frylmark och Iréne Pierazzi) anförde i beslut den 10 januari 2001:

En präst får, enligt 31 kap. 12 § kyrkoordningen, förklaras obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst, om prästen har visat sig uppenbart olämplig för sitt uppdrag. Sådan uppenbar olämplighet föreligger enligt bestämmelsen om prästen

1. har brutit de löften som han eller hon har givit vid vigningen,
2. har brutit sin tystnadsplikt i fråga om sådant som han eller hon har fått veta under bikt eller

enskild själavård,

3. på grund av sjukdom eller av annan liknande anledning har förlorat förmågan att rätt utöva vigningstjänsten, eller

4. genom brottslig gärning, på grund av sitt levnadssätt eller på annat sätt i avsevärd mån har skadat det anseende en präst bör ha.

De två första punkterna i bestämmelsen är kopplade till prästens vigningslöften. Syftet med den fjärde punkten är att markera att kyrkan ställer krav på dem som utövar vigningstjänsten, inte bara i själva utövningen av tjänsten utan också i det privata livet. Till grund för ett ingripande kan därvid, förutom brottsliga gärningar, även läggas icke straffbelagda handlingar, som påvisar en för kyrkan oacceptabel livsstil, t.ex. promiskuitet. Vidare kan också en enstaka händelse där prästen utnyttjar sin ställning och andras tillit för att tillfredsställa sina egna känslomässiga eller andra behov läggas till grund för ett ingripande.

När en präst genom sitt levnadssätt eller på annat sätt i avsevärd mån skadar det anseende en präst bör ha, bryter prästen i flertalet fall också mot sina vigningslöften. Enligt de vigningslöften som gällde före ikraftträdandet av vigningshandlingarna i 1986 års kyrkohandbok lovade prästen bl.a. att efterleva kyrkans lag och ordning, att efter den nåd Gud förläna, hugsvala och upprätta bedrövade och bekymrade hjärtan samt att så ställa sitt leverne att det varder till föredöme för var man och ingen till anstöt. I de enligt 1986 års kyrkohandbok numera föreskrivna vigningslöften – som S har avlagt – motsvaras det närmast av att prästen lovar att följa vår kyrkas ordning och förverkliga sin kallelse med Kristus som förebild samt leva så bland människor att han eller hon blir vittne om Guds kärlek och om försoningens hemlighet. Med de av 1987 års kyrkomöte antagna vigningshandlingarna avsåg kyrkomötet inte att göra någon ändring i sak av prästlöften i förhållande till tidigare ordning (jfr CsSkr 1987:4, KE 8).

Med beaktande av hur främst Biskopsmötet valt att förtydliga och konkretisera prästlöften (se bl.a. Biskopsmötes biskopsbrev år 1990 "Biskop, präst och diakon i Svenska kyrkan" s. 42 f. och 49 ff.) får de nämnda prästlöften ges bl.a. den konkreta innebörden att prästen inte får använda sina kontakter med människor för att göra dem beroende av honom eller henne eller för att uppnå egna fördelar, att prästen inte får inta olika förhållningssätt i tjänsten och privatlivet eftersom det kan skada förtroendet för honom eller henne och att prästen för att vara en trovärdig företrädare för kyrkan i sitt personliga liv skall gå in i de former som kyrkan ställt sig bakom i de kyrkliga handlingarna och som prästen kan ha att förvalta i sin tjänst. Denna bedömning av kraven på den som är prästvigd finner också stöd i bl.a. äldre litteratur såsom Yngve Brilioth; Svensk kyrkokunskap, 2 uppl., 1946, s. 161 f.

När det gäller den själavårdande verksamheten innebär löften bl.a. att prästen inte skall inleda nära relationer eller ha sexuella förbindelser med personer som står i en själavårdsrelation till honom eller henne, att prästen skall vara särskilt varsam om sin relation till barn och ungdomar så att otillbörlig relation eller misstanke därom inte uppkommer samt att prästen ansvarar för gränsdragningen i själavårdssituationen. För såväl Svenska kyrkans som hennes prästers trovärdighet är det av väsentlig betydelse att den makt präster lätt får över andra i själavårdssituationer inte missbrukas till att uppnå egna fördelar.

Överklagandenämnden anser att en församlingspräst förhållande till sina församlingsbor inte får grumlas ens av misstanken att uttryck från prästens sida för vänlighet, omsorg och omtanke i själva verket tjänar själviska syften. Prästen skall avhålla sig från att inleda känslomässigt nära och sexuella förbindelser under förhållanden som är ägnade att ge intrycket av prästen utnyttjar sin ställning till egen fördel. Överklagandenämnden anser också att – så länge något annat inte uttryckligen står klart – utgångspunkten för en prästs förhållningssätt vid enskilda samtal och andra kontakter, som kommit till stånd på initiativ av församlingsbor, måste vara att kontakten tagits på grund av hans/hennes ställning som präst. Det ligger i sakens natur att den som sökt en sådan kontakt med en församlingspräst på ett eller annat sätt kan befinna sig i en utsatt position och vara i behov av prästens stöd, även om det inte genast står klart att så är fallet.

Enligt 31 kap. 12 § kyrkoordningen får en präst alltså förklaras obehörig om hon eller han visat sig uppenbart olämplig för sitt uppdrag genom att agera på något av de sätt som sägs i bestämmelsen. I vilka fall en obehörighetsförklaring skulle kunna underlåtas när prästen visat sig uppenbart olämplig

för sitt uppdrag är dock inte närmare beskrivet vare sig i kyrkoordningen eller i dess förarbeten. I förarbetena sägs endast att prövningen skall ske i två steg: först prövas om någon av förutsättningarna är uppfylld, därefter prövas om den sålunda fastställda olämpligheten verkligen skall leda till ett beslut om obehörigförklaring (CsSkr 1999:3 s. 2-213). Av detta följer dock bl.a. att frågan om överträdelsen skulle kunna anses mindre allvarlig skall bedömas i prövningens första steg. Däremot skall tidigare beslut, där det fastställts att prästen visat sig uppenbart olämplig för sitt uppdrag, och efterkommande händelser, såsom att prästen tagit konsekvenserna av sitt handlande, samt prästens sociala förhållanden endast kunna beaktas i prövningens andra steg. Det blir därmed mycket svårt att föreställa sig en situation där det vore rimligt att en präst som konstaterats vara uppenbart olämplig för sitt uppdrag, genom att bryta mot sina vagningslöften eller annars i avsevärd mån skadat det anseende en präst bör ha, ändå inte skulle förklaras obehörig att utöva kyrkans vagningsstjänst. De gärningar som det här är fråga om är i allmänhet av sådan beskaffenhet att det närmast skulle te sig stötande om prästen tilläts fortsätta att utöva kyrkans vagningsstjänst. Att underlåta ett obehörigförklaring av en präst som visat sig uppenbart olämplig för sitt uppdrag kan följaktligen endast göras i mycket särpräglade undantagsfall.

Det förtjänar i detta sammanhang också att erinras om att en präst som har förklarats obehörig att utöva kyrkans vagningsstjänst får förklaras åter behörig, enligt 31 kap. 13 § kyrkoordningen, om förhållandena ändrats på ett sådant sätt att prästen kan anses lämplig att utöva sitt uppdrag. En sådan förklaring får ske endast om biskopen godkänner den. Det är dock endast fråga om en möjlighet att åter ges behörighet, inte någon rättighet. I förarbetena till bestämmelsen uttalas det att det på intet sätt är självklart att den som är obehörig att utöva kyrkans vagningsstjänst skall återfå behörigheten bara för att det som lagts till grund för obehörigheten har upphört. Vidare framhålls det att det i sådana situationer behövs en grundlig analys av på vilket sätt situationen har ändrats och om vederbörande i fortsättningen kan anses lämplig att utöva sitt uppdrag (CsSkr.1999:3 s. 2-214).

Enligt Överklagandenämndens uppfattning måste det ställas stränga beviskrav när det gäller en så ingripande åtgärd som att förklara någon obehörig att utöva kyrkans vagningsstjänst. Ett beslut om obehörighetsförklaring bör därför bara kunna fattas om det är ställt utom rimligt tvivel att de omständigheter föreligger, som ligger till grund för bedömningen att prästen är uppenbart olämplig.

För det fall det blir utrett att en präst är uppenbart olämplig för sitt uppdrag i enlighet med någon av de fyra punkterna i 31 kap. 12 § kyrkoordningen, skall prästen alltså förklaras obehörig att utöva kyrkans vagningsstjänst, utom i rena undantagsfall. Regleringen i kyrkoordningen ger inte utrymme för någon form av proportionalitetsbedömning, utan följderna av den konstaterade olämpligheten, som i sig kan bestå av mycket vitt skilda handlingar, är densamma: obehörighet att utöva kyrkans vagningsstjänst. När det gäller handlingar av mindre allvarligt slag bör enligt Överklagandenämndens uppfattning, möjligheten att förklara prästen åter behörig kunna leda till ett i slutändan acceptabelt resultat.

Kyrkomötet har genom de redovisade reglerna i 31 kap. 12 § kyrkoordningen – i vart fall för dem som är anställda som präster – tillskapat en strängare ordning än den som gällde före utgången av år 1999 enligt kyrkliga kungörelsen (SKFS 1992:12) om det kyrkliga ämbetet som präst och biskop. Enligt 3 § första stycket nämnda författning kunde en präst, som enligt en lagkraftätagande dom eller beslut hade blivit avskedad från sin anställning som präst, skiljas från rätten att utöva det kyrkliga ämbetet som präst eller för viss tid, som inte överstiger ett år, förklaras obehörig att utöva denna. Motsvarande gällde även enligt 3 § andra stycket samma författning för en präst som inte innehade en prästtjänst (dvs. en sådan tjänst som avsågs i 32 kap. 3 § kyrkolagen), om prästen på grund av sitt levnadssätt eller annars i avsevärd mån hade skadat det anseende en präst bör ha.

I kyrkoordningen har alltså möjligheten till en "tidsbegränsad obehörighetsförklaring" medvetet inte tagits med. I förarbetena till kyrkoordningen uttalas i stället att det skulle kunna ses som en "varning" om man finner att någon av förutsättningarna är uppfylld, men ändå inte beslutar om en obehörigförklaring (CsSkr 1999:3 s. 2-213). Ett sådant synsätt kan dock enligt Överklagandenämndens mening inte vara förenligt med de krav på rättssäkerhet som måste ställas i denna typ av ärenden. Möjligheten att överklaga och få sin sak prövad är av grundläggande betydelse för den enskildes rättssäkerhet. Någon möjlighet att överklaga en sådan icke formaliserad påföljd

som det talas om i förarbetena finns emellertid inte enligt kyrkoordningen, inte heller är det möjligt att få beslutet omprövat ens om det visas att bedömningen vilar på felaktig eller falsk grund (jfr rättsfallet RH 1988:136). Med kyrkoordningens nuvarande reglering är det enligt Överklagandenämndens uppfattning därför inte lämpligt att diskutera i termer av varning eller dylikt. Prövningen skall således enbart gå ut på om ett obehörighetsförklarande skall ske eller inte.

I kyrkoordningen ges inga särskilda handläggningsregler för ärenden om obehörighet att utöva kyrkans vigningstjänst. Kyrkoordningens bestämmelser skall dock tillämpas så att rätt och rättvisa råder. Vid tolkningen och tillämpningen av kyrkoordningens bestämmelser bör därför de principer gälla som är vedertagna för samhällets rättsordning i övrigt.

Ett beslut om obehörighet är inte tidsbestämt och har [närmast] karaktären av ett yrkesförbud. Det framstår självfallet som synnerligen ingripande för den enskilde prästen. För att garantera en rättvis prövning i obehörighetsärenden gäller, enligt 9 kap. 5 § andra stycket kyrkoordningen, att domkapitlets domarledamot skall vara närvarande när sådana ärenden handläggs i domkapitlet. Vidare stadgas i 9 kap. 7 § andra stycket att reglerna om omröstning i brottmål i allmän domstol skall tillämpas vid överläggningar i ärenden om behörighet att utöva kyrkans vigningstjänst. Det är av stor betydelse att handläggningen i sådana ärenden sker på ett sätt som tar hänsyn till den enskilde prästens rättssäkerhet. De grundläggande principer som gäller på det straffrättsliga området bör därför i stor utsträckning få tjäna till vägledning för en rättssäker handläggning, t.ex. legalitetsprincipen, presumtionen för den misstänktes oskuld och objektivitetsprincipen. Av väsentlig betydelse i detta sammanhang är även den Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen), som införlivades med svensk rätt den 1 januari 1995 (SFS 1994:1219).

I artikel 6 i Europakonventionen föreskrivs bl.a. att var och en vid prövningen av en anklagelse mot honom för brott skall vara berättigad till en rättvis och offentlig rättegång (punkt 1) samt betraktas som oskyldig till dess hans skuld lagligen fastställts (punkt 2). Bland särskilt angivna minimirättigheter som därvid skall tillkomma den anklagade nämns i artikeln rätten att utan dröjsmål i detalj underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen mot honom (punkt 3a), rätten att få tillräcklig tid och möjlighet att förbereda sitt försvar (punkt 3b), rätten att försvara sig personligen eller genom rättegångsbiträde som han själv utsett (punkt 3c) och rätten att förhöra eller låta förhöra vittnen som åberopas mot honom samt att själv få vittnen inkallade och förhörda under samma förhållanden som vittnen åberopade mot honom (punkt 3d). Enligt Överklagandenämndens uppfattning bör, med hänsyn till den synnerligen ingripande verkan som ett beslut om obehörighet att utöva kyrkans vigningstjänst har, de principer som följer av artikel 6 i Europakonventionen i tillämpliga delar vara vägledande vid handläggningen av obehörighetsärenden.

Av handlingarna i ärendet framgår att biskopen W, sedan det kommit till domkapitlets kännedom att komministern S natten till den 29 juli 2000 skulle ha gjort vissa närmanden mot en 15-årig f.d. kvinnlig konfirmand, beslutade att utredning i saken skulle ske under ledning av domkapitlets domarledamot, lagmannen B. Under dennes ledning fördes samtal med de inblandade personerna, från vilka minnesanteckningar upprättades. Utredningen sammanställdes sedan i en promemoria, som S gavs tillfälle att yttra sig över.

Det sätt på vilket domkapitlet genomfört och dokumenterat sin utredning är enligt Överklagandenämndens mening föredömligt. Överklagandenämnden vill dock framhålla att promemorian hade vunnit i överskådlighet om den också hade innehållit en sammanhållen detaljerad redogörelse avseende innebörden av och grunden för anklagelserna mot S, dvs. något som närmast kan karaktäriseras som en gärningsbeskrivning.

Domkapitlet har funnit utrett att S natten till den 29 juli 2000 kom på besök till en lägenhet, att han ombads avlägsna sig, återkom och kysste och kramade M ett antal gånger samt att de vid tillfället var påklädda och befann sig på en madrass, som låg på golvet. Utredningen gav enligt domkapitlet inte vid handen att något förekommit som föranledde misstanke mot S om brott enligt 6 kap. brottsbalken. Vidare fann domkapitlet utrett att det varit fråga om en självavårdssituation, eftersom S under M:s konfirmationstid 1999/2000 samt efter denna tid haft ett flertal djupare samtal med henne och att de dessutom brevväxlat med varandra.

S har inte gjort några invändningar mot de omständigheter som domkapitlet grundat sin bedömning på. I överklagandet har han dock uppgett att han och M hamnade på madrassen eftersom det inte fanns tillräckligt med sittplatser i lägenheten och att kramandet och pussandet endast pågick högst två minuter. Mot dessa preciseringar har domkapitlet inte haft några invändningar.

Med hänsyn härtill skall de omständigheter som domkapitlet funnit utreda, med de preciseringar som gjorts av S, läggas till grund för bedömningen i Överklagandenämnden.

Domkapitlets majoritet har alltså funnit att S genom sitt agerande i avsevärd mån skadat det anseende en präst bör ha och därför med tillämpning av 31 kap. 12 § 4 kyrkoordningen förklarat S obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst. De skiljaktiga ledamöterna ansåg däremot att S inte i sådan mån skadat det anseende en präst bör ha att bestämmelsen i fråga blev tillämplig.

I överklagandet har S anfört att straffet – obehörighetsförklaringen – inte står i rimlig proportion till gärningen.

Överklagandenämnden konstaterar att S kramats och pussats med en 15-årig f.d. konfirmand med vilken han under konfirmationstiden och även därefter haft själavårdssamtal. I likhet med domkapitlet finner Överklagandenämnden att S därmed har gått över gränsen för vad som kan tillåtas i en själavårdsrelation. Redan utifrån grundläggande etiska principer får en själavårdare inte inleda nära personliga relationer med en person som står i en själavårdande relation till honom eller i en nära anslutning till en sådan relation. Själavårdaren måste därtill i en relation till en ungdom – i detta fall även en tidigare konfirmand – vara särskilt varsam. Även om det som i detta fall varit fråga om endast ett par minuters kramande och pussande kan handlandet i sig väcka misstanke om en närmare personlig relation mellan prästen och konfidenten. Redan detta handlande är dock tillräckligt för att skada det allmänna förtroende en präst skall ha för att rätt kunna fullgöra sitt uppdrag.

Genom sitt agerande har S således brutit mot de löften som han givit vid sin prästvigning och även i avsevärd mån skadat det anseende en präst bör ha. S är därför uppenbart olämplig för sitt uppdrag.

När en präst konstaterats vara uppenbart olämplig för sitt uppdrag är utgångspunkten, i enlighet med vad Överklagandenämnden anfört i det föregående, att denne skall förklaras obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst. Kyrkoordningen ger inte utrymme för någon form av proportionalitetsbedömning i dessa fall, utan följden är antingen obehörighet att utöva kyrkans vigningstjänst eller att behörigheten består.

S kan visserligen sägas ha tagit konsekvenserna av sitt handlande genom att säga upp sig från sin komministertjänst och genom att han, på domkapitlets inrådan, tagit kontakt med en terapeut. Enligt Överklagandenämndens uppfattning skulle det dock närmast te sig stötande om en präst som agerat på det sätt som S gjort skulle tillåtas behålla rätten att utöva kyrkans vigningstjänst. Överklagandenämnden anser därför att domkapitlets beslut att förklara S obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst var riktigt. De åtgärder som S vidtagit efter händelsen kan dock bidra till att han åter kan komma att förklaras behörig att utöva kyrkans vigningstjänst när han själv, biskopen och domkapitlet gemensamt med hänsyn till då rådande förhållanden finner så lämpligt.

Sammanfattningsvis finner Överklagandenämnden således att överklagandet skall avslås.

Överklagandenämndens beslut: Överklagandenämnden avslår överklagandet.

— — —

Sökord: Obehörighet. Proportionalitet. Varning.

Föredraget 2000-12-27, föredragande Lars Bjurstam, **ärendenummer** ÖN28-2000

Beslut 2/01